

DECIZIA nr.334 din 9 iulie 2024

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Publicată în Monitorul Oficial nr.808 din 14.08.2024

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scânteii	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Ionița Cochintu	- magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiile Unite – prin Hotărârea nr.2 din 4 aprilie 2024.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și al art.11 alin.(1) lit.A.a) și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.3060 din 4 aprilie 2024 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1087A/2024.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** se susține că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență este contrară dispozițiilor constituționale mai jos enumerate, pentru motivele expuse, în esență, în continuare.

4. Cu privire la încălcarea prevederilor art.61 alin.(2), ale art.75 alin.(1) și ale art.1 alin.(5) prin raportare la cele ale art.115 alin.(7) din Constituție, în esență, se arată că, din examinarea comparativă a formei inițiatorului, a formei adoptate tacit de Senat și a celei adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, prin raportare la considerentele cu caracter de principiu cristalizate în jurisprudența instanței de contencios constituțional, spre exemplu, cele cuprinse în Decizia nr.341 din 21 iunie 2023, paragrafele 50-54, reiese, pe de o parte, că există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, iar, pe de altă parte, că forma finală a legii se îndepărtează în mod substanțial și fără o justificare obiectivă, reflectată în instrumentul de prezentare și motivare, de la scopul inițial al actului normativ.

5. Astfel, Senatul a adoptat tacit legea, sub forma articolului unic de adoptare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență [care, la rândul său, reglementa prelungirea unor termene referitoare la polițele de asigurare/reasigurare încheiate de societățile de asigurare/reasigurare aflate în procedură de insolvență la momentul intrării în vigoare a ordonanței de urgență], în schimb, Camera Deputaților a transformat articolul unic în art.I și a introdus un nou articol – art.II –, ce are un obiect de reglementare de sine stătător [privind instituirea unor norme cu caracter special în materia procedurii de concordat preventiv, atunci când debitorul este un operator economic care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale, în sensul că se reglementează prelungirea succesivă a procedurii sau a planului de restructurare, inițial la solicitarea debitorului, iar subsecvent la solicitarea administratorului concordatar pentru un termen cumulativ, care, potrivit intenției de reglementare, se poate întinde pe o perioadă de 10 ani] față de prevederile art.I și fără legătură cu acestea. Astfel, prevederile art.II nu modifică sau completează Legea nr.85/2014, deși reglementează în mod direct și cu caracter special aspecte ce țin de procedura concordatului preventiv, prevăzută de cadrul general în materie – Legea

nr.85/2014. De asemenea, se arată că intervenția realizată în cadrul Camerei decizionale nu se reflectă nici în titlul legii adoptate, care trebuie să ilustreze obiectul reglementării exprimat sintetic, potrivit art.41 alin.(1) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În aceste condiții, textul legii în forma adoptată de Camera Deputaților se configurează într-o schimbare de esență, care se îndepărtează în mod fundamental atât de la voința inițiatorului, cât și de la voința Senatului, câtă vreme dispozițiile art.II nu au fost avute în vedere și dezbătute de Senat, care a adoptat în mod tacit legea. Totodată, introducerea art.II în textul legii de către Camera decizională determină o modificare majoră de conținut față de forma adoptată de Camera de reflecție.

6. Prin urmare, se apreciază că modificările realizate de Camera decizională, sub aspect cantitativ și calitativ, contravin exigențelor principiului bicameralismului instituit de art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție, chestiune ce atrage neconstituționalitatea legii criticate, în ansamblul său.

7. De asemenea, legea criticată nu se integrează în obiectul de reglementare al legii de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului, astfel că, față de modalitatea de adoptare a acesteia, sunt încălcate prevederile art.115 alin.(7) și ale art.1 alin.(5) din Constituție, fiind pe deplin aplicabile considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.56 din 16 februarie 2022, paragrafele 50-51, prin care, în esență, s-a reținut că, în măsura în care obiectul legii – exprimat prin titlul său – se referă la aprobarea unei ordonanțe de urgență a Guvernului, iar o dispoziție a acesteia nu reglementează nicio măsură în legătură cu sau conexă ordonanței de urgență și nu se integrează în obiectul de reglementare al legii de aprobare a ordonanței de urgență, acest aspect conduce la încălcarea prevederilor constituționale antereferte, coroborate cu normele de tehnică legislativă.

8. Cu privire la încălcarea prevederilor art.1 alin.(5) și ale art.44 alin.(1) din Constituție, în esență, se arată că, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr.104 din 6 martie 2018, paragraful 74, sau Decizia nr.62 din 13 februarie 2018, paragraful 51, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59, cu privire la principiul legalității și criteriile de calitate a legii, dispozițiile art.II din legea supusă controlului de constituționalitate sunt neconstituționale întrucât: (i) noțiunea de „operatori economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale” nu este definită în cuprinsul legii și nici nu se face trimitere la alte acte normative care circumstanțiază această noțiune, aspect de natură să conducă la o aplicare și interpretare neunitară și arbitrară a acesteia; de asemenea, reglementarea unei proceduri speciale pentru o singură categorie nedefinită de operatori economici determină lipsa de previzibilitate a normei; (ii) prevederile art.II alin.(1) fac referire, în contextul modalității de prelungire a concordatului preventiv, la sintagma „motive justificate” fără a le determina sau fără a institui criterii obiective de determinare a acestora; (iii) modalitatea de corelare a prevederilor art.II alin.(1) și (2) este neclară, de vreme ce nu rezultă dacă cele două alineate reglementează situații juridice diferite sau, din contră, alin.(1) reprezintă norma care instituie posibilitatea de prelungire a concordatului/planului de restructurare, iar alin.(2) reglementează procedura de punere în aplicare a alin.(1); (iv) prevederile art.II alin.(1) și (2) sunt necorelate în condițiile în care ipoteza alin.(2), potrivit căreia „Administratorul concordatar poate solicita judecătorului sindic, în al cincilea an de derulare a concordatului preventiv/planului de restructurare” [omologarea prelungirii duratei de derulare a concordatului preventiv/planului de restructurare, potrivit alin.(1), și a modificării măsurilor corespunzătoare acestei prelungiri], pleacă de la premisa că prelungirea instituită de art.II alin.(1) se face pe o perioadă de 5 ani, cu toate că prevederile alin.(1) stabilesc o prelungire „cu cel mult 5 ani”, deci care poate fi dispusă pe o perioadă mai scurtă; or, dacă prelungirea prevăzută la alin.(1) se dispune pe un termen mai scurt, ipoteza de la alin.(2) nu mai este incidentă; (v) prevederile art.II nu se integrează organic în fondul activ al legislației în materia concordatului preventiv reglementat de Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență astfel: durata de derulare a planului de restructurare este stabilită, cu caracter de normă generală, la art.24 alin.(7) din Legea nr.85/2014, aplicabilă tuturor operatorilor economici, și este de 48 de luni de la data omologării acestuia prin hotărâre executorie, cu posibilitatea prelungirii acestuia cu 12 luni; de la această regulă, art.253 alin.(1) din aceeași lege prevede o situație de excepție pentru procedurile de concordat preventiv deschise înainte de 17 iulie 2022, care pot fi prelungite pentru încă 24 de luni, însă durata totală nu poate depăși 60 de luni, conform alin.(2) al aceluiași articol; prin ipoteză, operatorii economici auți în vedere de prevederile art.II din lege se află în una dintre cele două situații reglementate de dispozițiile art.23 alin.(7) sau ale art.253 alin.(1)-(2) din Legea nr.85/2014, nerezultând în ce condiții sunt compatibile aceste dispoziții din perspectiva termenelor maxime instituite referitoare la durata procedurii de concordat preventiv/planului de restructurare [în special în ceea ce privește art.II din legea adoptată și art.253 alin.(1)-(2) din Legea nr.85/2014], respectiv a modalității de prelungire a acesteia și a mecanismelor de protecție puse la dispoziția creditorilor, cât timp legea adoptată nu face

trimitere la cadrul general în materie de insolvență și nici nu se constituie într-o lege de modificare și/sau completare a acesteia; (vi) prevederile art.II alin.(1) și (2) nu reglementează în sine procedura de prelungire din perspectiva conținutului cererii de prelungire, al planului de restructurare, fiind necorelate cu dispozițiile art.23 alin.(2) și ale art.24 din Legea nr.85/2014, câtă vreme prevederile legii adoptate nu fac trimitere la cadrul general în materie; (vii) instituirea unui termen maximal de 10 ani în care poate fi prelungită durata de derulare a concordatului preventiv/planului de restructurare, în condițiile art.II alin.(1) și (2) din lege, adăugat celui prevăzut de art.24 alin.(7) din Legea nr.85/2014 sau, după caz, de art.253 din aceeași lege, este de natură să încalce principiul previzibilității raportat la dreptul de proprietate al creditorilor, drept care trebuie să fie real, iar nu iluzoriu, golit de conținut prin temporizarea realizării acestuia într-un interval îndelungat de timp; în această privință, legiuitorul nu a oferit o justificare obiectivă și rezonabilă nici pentru durata semnificativă a prelungirii termenelor și nici pentru aplicarea acesteia unei categorii specifice de operatori economici.

9. Prin urmare, se apreciază că modalitatea de reglementare a prevederilor art.II, cu argumentele expuse anterior, precum și omisiunile legislative relevate au valențe constituționale, care conduc la concluzia nerespectării principiului legalității, prevăzut de art.1 alin.(5) din Constituția României.

10. Cu privire la încălcarea prevederilor art.45 și ale art.135, coroborate cu cele ale art.53 din Constituție, prin raportare la art.16 alin.(1) și (2) din aceeași Lege fundamentală, în esență, se arată că, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale [spre exemplu, Decizia nr.56 din 16 februarie 2022, paragraful 43, sau Decizia Plenumului Curții Constituționale nr.1 din 8 februarie 1994] și a Curții Europene a Drepturilor Omului [spre exemplu, Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *D.H. și alții împotriva Republicii Cehe*, paragraful 175, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60, sau Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Carson și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 61] cu privire la principiul egalității în drepturi și interzicerea discriminării, prevederile criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile constituționale antereferte.

11. Astfel, din examinarea prevederilor legii adoptate rezultă că legiuitorul a urmărit instituirea un regim preferențial, diferit de cel de drept comun, în favoarea operatorilor economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale, aflați în procedura concordatului preventiv în condițiile Legii nr.85/2014, față de alți operatori economici, în sensul că cei din prima categorie pot beneficia de prelungirea succesivă a termenului de derulare a concordatului preventiv, până la o durată maximă de 10 ani, fără a exista o justificare obiectivă, rațională și proporțională pentru această soluție normativă și fără a fi în prezența unor situații care – prin natura lor – să reclame diferența de tratament juridic dintre cele două categorii în ceea ce privește drepturile garantate prin art.45 și art.135 din Constituție. De asemenea, legiuitorul nu a justificat tratamentul preferențial acordat operatorilor economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale în raport cu operatorii economici ale căror drepturi sunt reglementate prin art.135 lit.a) din Constituție.

12. Prin urmare, o asemenea modalitate de reglementare creează premisele nesocotirii libertății economice a operatorilor economici care se pot prevala doar de condițiile de prelungire instituite de Legea nr.85/2014, iar nu și de dispozițiile mai favorabile stabilite prin legea adoptată doar în beneficiul unei anumite categorii de operatori economici, neexistând o proporționalitate între măsura adoptată și scopul urmărit, iar soluția normativă nu este deloc justificată în cuprinsul expunerii de motive, astfel că se apreciază că aceasta conduce la încălcarea prevederilor art.16 alin.(1) și (2), ale art.45 și ale art.135 coroborate cu art.53 din Legea fundamentală.

13. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere.

14. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este: (i) întemeiată, prin raportare la art.1 alin.(5), art.61 alin.(2), art.74 alin.(1) și art.115 alin.(7) din Constituție, (ii) neîntemeiată, prin raportare la art.16, art.44, art.45 și art.135 din Constituție, și (iii) inadmisibilă, în raport cu art.53 din Constituție.

15. Prin raportare la art.1 alin.(5), art.61 alin.(2), art.74 alin.(1) și art.115 alin.(7) din Constituție, legea criticată poate genera unele vicii de neconstituționalitate extrinsecă în raport cu principiul bicameralismului, dat fiind că între forma adoptată de Senat și cea adoptată de Camera Deputaților există deosebiri substanțiale. Deși la Senat forma legii include doar norma de aprobare pur și simplu a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 care a avut în vedere exclusiv prelungirea valabilității unor polițe RCA, legea adoptată de Camera Deputaților cuprinde și alte soluții legislative referitoare la situația operatorilor economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale, aflați, la data intrării în vigoare a legii în discuție, într-o procedură de concordat preventiv,

ceea ce nu se circumscrie obiectului de reglementare al ordonanței de urgență a Guvernului supuse aprobării, constituind reguli noi. În plus, se învederează că nu poate fi determinată sfera subiecților de drept vizați, noțiunea de „operatori economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale” nefiind definită. În acest context, se are în vedere jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr.62 din 13 februarie 2018, paragrafele 63 și 71, sau Decizia nr.341 din 21 iunie 2023, paragrafele 60-54, cu privire la principiul bicameralismului, configurația semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, decizia excluderii de la aplicarea unor reguli similare și de natura celor instituite prin legea supusă controlului de constituționalitate, care nu poate aparține unei singure Camere, ci trebuie să formeze obiectul de legiferare al întregului Parlament, nu doar în calitatea sa de unică autoritate legiuitoare a țării, dar și ca organ reprezentativ suprem al poporului român, deci și al interesului național.

16. Se consideră că, pentru identitate de rațiune, criticile de neconstituționalitate pot fi reținute ca întemeiate și în cazul Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență al cărei obiect de reglementare a fost schimbat în cursul procedurii parlamentare, întrucât pe de o parte, există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, iar, pe de altă parte, forma finală a legii se îndepărtează în mod substanțial și fără nicio justificare obiectivă, reflectată în instrumentul de prezentare și motivare, de la scopul inițial al actului normativ, nu se integrează în obiectul de reglementare al legii de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului și nu se încadrează în liniile generale privind efectele legii de aprobare a unei ordonanțe de urgență a Guvernului (pentru identitate de rațiune, a se vedea Decizia nr.56 din 16 februarie 2022, paragrafele 50-51, și Decizia nr.143 din 13 martie 2019, paragrafele 53-54).

17. Se concluzionează că este formulată de către autoarea obiecției de neconstituționalitate o critică de natură extrinsecă invocând principiul bicameralismului cu care legea de aprobare analizată nu este compatibilă, deoarece, deși de principiu Parlamentul, în calitate de unic for legislativ, are plenitudine de competență în privința legilor de aprobare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, jurisprudența instanței de contencios constituțional a statuat clar că această competență este limitată la obiectul de reglementare al acestor ordonanțe prin raportare la care legiuitorul primar este liber să abordeze, eventual, cel mult domenii conexe care se circumscriu titlului ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

18. Față de această împrejurare, se reține că: (i) Ordonanța de urgență a Guvernului nr.71/2023 are ca obiect prelungirea unor termene în procedura de insolvență reglementată de Legea nr.85/2014 pentru polițele emise de către unii asigurători recent afectați de această procedură; (ii) art.II din legea de aprobare este adoptat de către Parlament ca reglementare distinctă față de procedura concordatului preventiv de la art.16 și următoarele din Legea nr.85/2014 și vizează situația altor operatori economici nedeterminabili, respectiv situația operatorilor economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale, aflați, la data intrării în vigoare a acestei legi, într-o procedură de concordat preventiv; (iii) sfera destinatarilor art.II este nedeterminabilă juridic, deoarece noțiunea mai sus citată nu este definită de legislație și, în consecință, pentru determinarea conținutului ei normativ ar urma să fie nevoie să se recurgă la alte elemente de viață socială decât cele juridice; (iv) este clar că, având în vedere exclusiv o apreciere cantitativă, formală, în sensul că atât concordatul preventiv, cât și termenele pentru polițele de asigurare în ipoteza insolvenței asigurătorilor sunt reglementate de Legea nr.85/2014, forul legislativ a valorificat această premisă la nivel calitativ, superior și a utilizat oportunitatea Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru a interveni asupra altor aspecte decât cele din obiectul de reglementare al acestei ordonanțe de urgență, dar legiferate formal de Legea nr.85/2014; (v) dacă s-ar recurge la reducerea la absurd și s-ar valorifica această manieră de reglementare până la ultimele consecințe, ar rezulta că pe baza unei prorogări de termene realizate prin ordonanța de urgență, la dezbaterea legii de aprobare în Camera decizională ar exista posibilitatea să fie reformată complet reglementarea unei întregi materii, beneficiind de argumentul că materia în cauză este inclusă în legea al cărei termen a fost prorogat prin ordonanță de urgență, ceea ce nu pare să corespundă finalității constituționale a bicameralismului, atâta timp cât realizează mai degrabă o dereglementare. În concluzie, se învederează că obiecția de neconstituționalitate poate fi considerată admisibilă, prin raportare la art.1 alin.(5), art.61 alin.(2), art.74 alin.(1) și art.115 alin.(7) din Constituție.

19. În ceea ce privește argumentele de neconstituționalitate, prin raportare la art.1 alin.(5), în coroborare cu art.44 din Constituție, se apreciază că acestea pot fi considerate întemeiate, pentru motivul esențial că, pe baza noțiunii de „operatori economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale”, nu poate fi determinată sfera destinatarilor legii, această noțiune nefiind definită. Cu toate acestea, se învederează că, în ceea ce privește argumentele de fond din sesizare,

prin raportare la art.44 alin.(1) din Constituție, acestea apar ca nejustificate, întrucât, din analiza art.II rezultă că alin.(1) reglementează posibilitatea destinatarilor legii de a beneficia, la cerere, pentru motive justificate, de o prelungire a duratei concordatului sau a planului de restructurare „cu cel mult 5 ani”. La alin.(2) se specifică în ce condiții poate administratorul concordatar să solicite omologarea prelungirii, respectiv solicitarea să fie făcută în al cincilea an de derulare și să fie realizată conform alin.(1). Prin urmare, între alin.(1) și (2) nu se identifică o relativă necorelare, acestea având obiect de reglementare distinct care decurge în cascadă, în sensul că sintagma „cu cel mult 5 ani” de la alin.(1) nu este contrazisă nicidecum de sintagma „în al cincilea an” de la alin.(2). Prima se referă la durata maximă a prelungirii concordatului, iar a doua se referă la momentul la care se poate face solicitarea de omologare a prelungirii, respectiv în al cincilea an de derulare a procedurii. Această sintagmă, „în al cincilea an”, vizează ideea că numai destinatarii legii care au ajuns conform dreptului comun în al cincilea an de derulare a procedurii pot formula cererea de prelungire cu cel mult 5 ani. În continuare, alin.(3) vine să instituie, în acord cu art.44 alin.(1) din Constituție, o garanție pentru dreptul de proprietate al creditorilor, respectiv ca solicitarea (cererea, textul nu este consecvent terminologic) de la alin.(2) să fie însoțită de hotărârea de aprobare a creditorilor afectați de prelungire. În același timp, alin.(4) al articolului analizat dezvoltă și mai mult garanția față de dreptul de proprietate al creditorilor, deoarece le reinstituie acestora posibilitatea ca, dacă au votat împotriva, să își valorifice creanța „prin orice alte modalități prevăzute de lege”. În aceste condiții, se arată că, fără a putea determina destinatarii legii, normele art.II instituie o posibilitate excepțională de prelungire a procedurii concordatului/planului de restructurare numai pentru debitorii care au ajuns totuși până în al cincilea an de derulare a acestei proceduri, în sensul că aceștia vor putea obține o nouă prelungire de maximum 5 ani, pentru motive justificate și numai dacă adunarea creditorilor consimte în acest sens. Practic, textul are în vedere o situație extrem de gravă și atipică a debitorilor care nu au reușit să iasă din procedură timp de 5 ani și în al cincilea an creditorii urmează să decidă, fie prelungesc procedura cu încă maximum 5 ani, fie votează împotriva și trec la valorificarea creanțelor prin orice metodă, inclusiv formulând cereri de deschidere a procedurii insolvenței, fie votează pentru și atunci procedura se prelungește cu termenul stabilit tot de către ei (această situație se deduce practic din facultatea care aparține în întregime creditorilor). Prin urmare, nu se poate reține o contrariedade cu principiul fundamental al garantării proprietății, conform art.II facultatea prelungirii cu maximum 5 ani fiind, în realitate, configurată de către legiuitor ca un instrument la îndemâna creditorilor și nicidecum împotriva intereselor lor.

20. Se apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prin raportare la art.16, art.45 și art.135 din Constituție, deoarece din punct de vedere logic argumentele de neconstituționalitate se contrazic cu argumentul lipsei de claritate prin prisma faptului că nu se poate determina sfera destinatarilor legii, respectiv conținutul noțiunii de „operatori economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale”. Se are în vedere faptul că pentru a putea susține o discriminare, premisa logică este că sunt determinate cele două categorii de destinatari ai legii între care textul criticat instituie o diferență de tratament care nu este întemeiată pe un criteriu obiectiv, independent de voința legiuitorului sau a celor două categorii determinate.

21. Prin raportare la art.53 din Constituție, se apreciază că obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece nu au fost prezentate niciun fel de argumente în privința încălcării de către legea supusă controlului a criteriilor din acest articol al Legii fundamentale și sesizarea este contrară art.10 alin.(2) din Legea nr.47/1992.

22. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

23. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, care are următorul cuprins:

„Art.I. – Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr.71 din 31 august 2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.791 din 1 septembrie 2023.

Art.II. – (1) În cazul operatorilor economici care funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale, aflați, la data intrării în vigoare a prezentei legi, într-o procedură de concordat

preventiv, durata de derulare a concordatului/planului de restructurare poate fi prelungită, la cererea debitorului, pentru motive justificate, cu cel mult 5 ani.

(2) Administratorul concordatar poate solicita judecătorului sindic, în al cincilea an de derulare a concordatului preventiv/planului de restructurare, omologarea prelungirii duratei de derulare a concordatului preventiv/planului de restructurare, potrivit alin.(1), și a modificării măsurilor corespunzătoare acestei prelungiri.

(3) Cererea prevăzută la alin.(2) va fi însoțită de hotărârea de aprobare de către creditorii concordatari/afecțați a prelungirii duratei de derulare a concordatului/planului de restructurare și a modificării măsurilor corespunzătoare acestei prelungiri, adoptată în condițiile de întocmire și votare a concordatului/planului de restructurare, cu creanțele rămase în sold la data votului.

(4) Creditorii concordatari/afecțați care au votat împotriva prelungirii termenului concordatului preventiv/planului de restructurare, precum și creditorii neconcordatari își pot recupera creanța prin orice alte modalități prevăzute de lege, inclusiv vor putea formula cereri de deschidere a procedurii insolvenței față de debitor.”

24. În susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile constituționale ale art.1 alin.(5) privind principiul legalității, ale art.16 alin.(1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art.44 alin.(1) privind dreptul de proprietate privată, ale art.45 – *Libertatea economică*, ale art.53 – *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art.61 alin.(2) referitor la structura Parlamentului, ale art.75 alin.(1) privind sesizarea celor două Camere ale Parlamentului cu proiecte și propuneri legislative, ale art.115 alin.(7) referitor la aprobarea sau respingerea prin lege a ordonanțelor Guvernului (simple sau de urgență) cu care Parlamentul a fost sesizat și ale și art.135 – *Economia*.

25. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea anterioară, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții [Decizia nr.334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.455 din 31 mai 2018, paragraful 27, Decizia nr.66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.213 din 9 martie 2018, paragraful 38].

26. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiunile Unite.

27. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art.77 alin.(1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art.77 alin.(3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare. Din coroborarea informațiilor cuprinse în fișele legislative publicate pe paginile celor două Camere ale Parlamentului, rezultă că legea criticată a fost adoptată tacit de către Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, ca urmare a depășirii termenului de adoptare potrivit art.115 alin.(5) teza a treia din Constituție, în data de 3 octombrie 2023, după care a fost trimisă Camerei Deputaților, care a adoptat-o, în procedură de urgență, în calitate de Cameră decizională, la data de 26 martie 2024. La data de 2 aprilie 2024, legea a fost depusă la secretarul general al Senatului și, respectiv, la secretarul general al Camerei Deputaților, în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, iar la data de 4 aprilie 2024 a fost trimisă Președintelui României pentru promulgare. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 4 aprilie 2024, astfel încât Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de promulgare de 20 zile prevăzut de art.77 alin.(1) din Constituție, legea nefiind promulgată la data sesizării, aspect ce se încadrează în cea de-a doua ipoteză din paragraful 70 al Deciziei nr.67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.223 din 13 martie 2018, astfel că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă.

28. Sub aspectul obiectului sesizării, Curtea constată că aceasta vizează o lege care nu a fost încă promulgată, astfel că poate forma obiectul controlului de constituționalitate prevăzut de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție.

29. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

30. Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea constată că legea supusă controlului de constituționalitate are ca obiect de reglementare aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență. În procesul legislativ, Senatul, în calitate de primă Cameră sesizată, a adoptat tacit, printr-un articol unic, proiectul de lege privind aprobarea acestei ordonanțe de urgență, iar Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, pe lângă aprobarea ordonanței de urgență antereferate prin art.I, a completat proiectul de lege cu norme noi ce sunt cuprinse în art.II și care sunt distincte de obiectul de reglementare al proiectului de lege inițial, iar prin motivarea obiecției de neconstituționalitate sunt formulate atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

31. Cu privire la principiul bicameralismului – art.61 alin.(2) și art.75 alin.(1) din Constituție –, Curtea reține că, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră [Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53, și Decizia nr.710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.358 din 28 mai 2009]. Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, drept care autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de o singură Cameră [Decizia nr.1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.720 din 23 octombrie 2008]. Ca urmare, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acestuia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului [Decizia nr.472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.336 din 30 aprilie 2008].

32. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestuia nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate. Este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor [Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 55].

33. Astfel, Curtea a determinat două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură să afecteze principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ [Decizia nr.710 din 6 mai 2009, precitată]. Însă bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/propunerii legislative. Astfel, art.75 alin.(3) din Constituție, folosind sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul de lege sau propunerea legislativă adoptat/adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. În acest caz, Camera decizională nu poate, însă, modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator [Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 34]. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alterative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție [Decizia nr.765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.134 din 21 februarie 2017, paragrafele 37 și 38, sau Decizia nr.412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.570 din 11 iulie 2019, paragraful 57].

34. Analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă, în raport cu principiul bicameralismului, și care vizează atât Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului

nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în ansamblul său, cât și, în mod concret, dispozițiile art.II din acest act normativ, Curtea constată că acestea sunt întemeiate.

35. Obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023, care a fost aprobată prin legea supusă controlului de constituționalitate, este prelungirea succesivă a termenelor de valabilitate a polițelor de asigurare/reasigurare încheiate de societățile de asigurare/reasigurare aflate în procedură de insolvență în derulare la data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, astfel că termenele de încetare de drept de 90 de zile, respectiv de 150 de zile, prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.466 din 25 iunie 2014, cu modificările antereferte, se prelungesc cu 90 de zile.

36. Dispozițiile art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014, a căror aplicabilitate, respectiv termene cuprinse în acestea se prelungesc, fac parte din capitolul IV – *Dispoziții privind falimentul societăților de asigurare/reasigurare* și au fost introduse în Legea nr.85/2014 prin art.I pct.34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.88/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul insolvenței și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.840 din 2 octombrie 2018, și prevăd că „(3²) *La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii de faliment, polițele de asigurare încheiate de societatea de asigurare/reasigurare încetează de drept în termen de 90 de zile. În aceleași condiții, se vor denunța și contractele de reasigurare.*” Ulterior, prin art.II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.102/2021 pentru modificarea și completarea Legii nr.213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților și pentru modificarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.916 din 24 septembrie 2021, s-a dispus că „(3²) *În termen de 90 de zile de la data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii de faliment, polițele de asigurare încheiate de societatea de asigurare/reasigurare încetează de drept; în aceleași condiții, se vor denunța și contractele de reasigurare.*” Prin articolul unic pct.2 din Legea nr.49/2023 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.62/2022 pentru modificarea art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.19/2022 privind unele măsuri referitoare la garanțiile de bună execuție constituite în cadrul contractelor de achiziție publică și al contractelor sectoriale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.183 din 3 martie 2023, s-a dispus că: „(3²) *În termen de 90 de zile de la data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii de faliment, polițele de asigurare încheiate de societatea de asigurare/reasigurare încetează de drept, cu excepția contractelor de asigurare încadrate în clasa de asigurări 15 – Garanții, prevăzută în secțiunea A din anexa nr.1 la Legea nr.237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, pentru care termenul de încetare de drept este de 150 de zile de la data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii de faliment; în aceleași condiții, încetează de drept și contractele de reasigurare.*” Prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.791 din 1 septembrie 2023, s-au dispus următoarele: „*Pentru polițele de asigurare/reasigurare încheiate de societățile de asigurare/reasigurare aflate în procedură de insolvență în derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, termenele de încetare de drept de 90 de zile, respectiv de 150 de zile, prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.466 din 25 iunie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se prelungesc cu 90 de zile.*”

37. În acest context, Curtea învederează că, astfel cum a arătat și mai sus, Senatul a adoptat tacit Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în forma proiectului de lege depus la Parlament, adoptare ce s-a concretizat printr-un articol unic. Însă la Camera Deputaților a fost modificată structura legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023, aceasta conținând art.I prin care se aprobă ordonanța de urgență și art.II prin care au fost introduse anumite norme cu caracter distinct de cele cuprinse la art.I și vizează unele aspecte legate de procedura concordatului preventiv în situația când operatorul economic activează în ramurile strategice ale economiei naționale, legiitorul stabilind, în esență, prelungirea succesivă a procedurii sau planului de restructurare, inițial la solicitarea debitorului, iar ulterior la solicitarea administratorului concordatar, care este însoțită de hotărârea de aprobare a prelungirii de către creditorii concordatari/afecțați de prelungire, pentru un termen cumulativ care se poate întinde pe o perioadă de 10 ani, instituindu-se în cursul desfășurării acestei perioade și mijloacele puse la dispoziția creditorilor pentru recuperarea creanțelor; creditorii concordatari afectați care au votat împotriva prelungirii termenului concordatului preventiv/planului de restructurare, precum și creditorii

neconcordatari își pot recupera creanța prin orice alte modalități prevăzute de lege, inclusiv prin formularea unor cereri de deschidere a procedurii insolvenței față de debitor.

38. În ceea ce privește concordatul preventiv, acesta, de principiu, este reglementat prin Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, prin art.16-37¹ cuprinse în capitolul III – *Concordatul preventiv* din titlul I – *Proceduri de prevenire a insolvenței*, cadru legislativ ce a fost reformat – completat și modificat – prin art.I pct.33-55 din Legea nr.216/2022 pentru modificarea și completarea Legii nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.709 din 14 iulie 2022, cu modificările și completările ulterioare. Însă în cuprinsul legii criticate nu se face vreo referire la faptul că prevederile art.II din aceasta, nou-introduse la Camera decizională, ar modifica sau ar completa Legea nr.85/2014 ori s-ar integra în aceasta.

39. Din analiza comparativă a textelor mai sus prezentate, Curtea constată că acestea circumscriu două domenii de reglementare distincte – procedura falimentului împotriva societății de asigurare/reasigurare și procedura concordatului preventiv. Față de această împrejurare, având în vedere formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, Curtea apreciază că legea adoptată nesocotește principiul constituțional al bicameralismului.

40. Astfel, Curtea constată existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului – introducerea unui articol care reglementează aspecte ce țin de procedura concordatului preventiv –, precum și existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, care determină ca forma finală a legii să se îndepărteze în mod substanțial și fără o justificare obiectivă de la însuși scopul și concepția inițiale ale legii, ceea ce conduce la încălcarea exigențelor principiului bicameralismului consacrat prin Legea fundamentală.

41. Prin deosebirile majore de conținut juridic și configurația semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, Curtea constată că textul legii în forma adoptată de Camera Deputaților reprezintă o modificare de distinctă esență și se îndepărtează în mod fundamental atât de la voința inițiatorului, cât și de la voința primei Camere sesizate, dispozițiile art.II nefiind dezbătute de Senat, care a adoptat, tacit, legea în forma propusă de Guvern. Prin urmare, modificările realizate de Camera Deputaților, Camera decizională, din punct de vedere cantitativ și calitativ sunt de natură să contravină exigențelor principiului bicameralismului instituit de art.61 alin.(2) și art.75 alin.(1) din Constituție, aspect ce atrage neconstituționalitatea legii criticate, în ansamblul său.

42. Totodată, Curtea constată, pe de o parte, că prevederile art.II din actul normativ criticat, nu modifică sau completează Legea nr.85/2014, deși reglementează în mod direct și cu caracter special aspecte ce țin de procedura concordatului preventiv, prevăzută de cadrul general în materie – Legea nr.85/2014 –, și care au fost modificate și completate prin alte acte normative, în sens similar, dar pentru perioade temporale diferite, limitate în timp, iar, pe de altă parte, că nici nu se face vreo referire generică în titlul legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 la măsurile instituite prin acest articol.

43. Față de această împrejurare, cu privire la dispozițiile constituționale ale art.1 alin.(5) privind principiul legalității, raportat la art.115 alin.(7) referitor la aprobarea sau respingerea prin lege a ordonanțelor Guvernului (simple sau de urgență) cu care Parlamentul a fost sesizat și respectarea acestora de către puterea legiuitoare în procesul legislativ, prin Decizia nr.56 din 16 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.367 din 13 aprilie 2022, paragraful 51, Curtea a reținut că, în măsura în care obiectul legii – exprimat prin titlul său – se referă la aprobarea unei ordonanțe de urgență a Guvernului, o dispoziție care nu reglementează nicio măsură în legătură cu sau conexă ordonanței de urgență nu se integrează în obiectul de reglementare al legii de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului, încălcându-se, pe de o parte, art.115 alin.(7) din Constituție, iar, pe de altă parte, art.1 alin.(5) din Constituție, prin raportare la prevederile art.41 alin.(1) și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 21 aprilie 2010 [Decizia nr.1 din 14 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.85 din 2 februarie 2015, paragraful 25]. Curtea a mai precizat că, în cazul proiectelor de legi de aprobare a ordonanțelor/ordonanțelor de urgență, titlul legii este cel care califică obiectul său de reglementare, ceea ce înseamnă că, potrivit art.115 alin.(7) din Constituție, pe de o parte, ordonanța de urgență ar urma să înceteze să mai fie un act normativ de sine stătător și să devină, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, act normativ cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea sa de către Guvern, iar, pe de altă parte, legea astfel adoptată va viza numai obiectul de reglementare al ordonanței de urgență și măsurile conexe, de corelare sau de politică legislativă care au legătură cu domeniul astfel determinat. În consecință, o atare lege fie aprobă pur și simplu ordonanța de urgență, fie aprobă ordonanța de

urgență cu modificarea, completarea, abrogarea sau chiar suspendarea unor dispoziții ale acesteia; în ambele cazuri însă legiuitorul este competent să adopte măsuri de corelare a soluțiilor legislative preconizate cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației. Or, dacă normele adăugate în procesul legislativ nu se integrează în obiectul de reglementare al legii de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului, se încalcă pe de o parte, art.115 alin.(7) din Constituție, iar, pe de altă parte, art.1 alin.(5) din Constituție, prin raportare la prevederile art.41 alin.(1) și ale art.58 alin.(3) din Legea nr.24/2000 [Decizia nr.377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.586 din 21 iulie 2017, paragrafele 51 și 53].

44. Analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă, în raport cu principiul legalității, raportat la aprobarea sau respingerea prin lege a ordonanțelor Guvernului (simple sau de urgență) cu care Parlamentul a fost sesizat și respectarea acestora de către puterea legiuitoare în procesul legislativ, și care vizează atât Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în ansamblul său, cât și dispozițiile art.II din acest act normativ, și aplicând considerentele de principiu mai sus enunțate, Curtea constată că acestea sunt întemeiate.

45. Astfel, dispozițiile art.II din legea supusă controlului de constituționalitate nu se subsumează obiectului de reglementare al legii criticate, care nu se reflectă nici în titlul legii adoptate, ce trebuie să redea obiectul reglementării exprimat sintetic, potrivit art.41 alin.(1) din Legea nr.24/2000. Așadar, Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, conținând art.II, nu se integrează în obiectul de reglementare al legii de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului în discuție, care nu face nicio mențiune în titlul său la aspecte ce țin de concordatul preventiv sau la conținutul Legii nr.85/2014 în general, ci se limitează la mențiunea cuprinsă în titlul Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023, astfel că, față de modalitatea de adoptare a acesteia, sunt încălcate prevederile art.115 alin.(7) și ale art.1 alin.(5) din Constituție, fiind pe deplin aplicabile considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.56 din 16 februarie 2022, precitată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.367 din 13 aprilie 2022, paragrafele 50-51, prin care, în esență, Curtea a reținut că, în măsura în care obiectul legii – exprimat prin titlul său – se referă la aprobarea unei ordonanțe de urgență, iar o dispoziție a acesteia nu reglementează nicio măsură în legătură cu sau conexă ordonanței de urgență și nu se integrează în obiectul de reglementare al legii de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului, acest aspect conduce la încălcarea prevederilor constituționale antereferate, coroborate cu normele de tehnică legislativă.

46. Având în vedere concluziile mai sus enunțate și faptul că vicii de neconstituționalitate constatate afectează legea în ansamblul său, Curtea, în acord cu jurisprudența sa în materie, nu va mai analiza celelalte aspecte de neconstituționalitate invocate [a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr.619 din 11 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.6 din 4 ianuarie 2017, paragraful 46, Decizia nr.140 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.377 din 14 mai 2019, paragraful 84, sau Decizia nr.58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.205 din 13 martie 2020, paragraful 62].

47. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiile Unite și constată că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.71/2023 pentru instituirea unei prelungiri a termenelor prevăzute la art.262 alin.(3²) din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iulie 2024.